

Kitab Daniel - Nomer Satus Seket Loro

Simbolisme Rong Tongkaté Yèzkiel: Lelampahan Lumantar Wangsit lan Panebusan

Jeff Pippenger

2024-03-22

Kita saweg nimbang runtutan ing Yehezkiel pasal tigang dasa pitu, ingkang wiwitanipun ngenali swantening kalasangka kapitu lan pekabaran tumrap Laodikia, ingkang nuwuhaken bala saking satunggal atus patang dasa sekawan ewu punika. Sabanjure Yehezkiel ngulang lan ngrembakakaken runtutan punika kanthi ngenalaken panyawijining kalih teken saking karajan Israèl sisih lor lan sisih kidul, dados pepindhan tumrap proses ing pundi kaallahan lan kamanungsan dipun-gandhengaken sajroning wekdal swantening Kalasangka Kapitu. Sasampunipun kalih bangsa punika kapun-gandheng dados satunggal bangsa, Yehezkiel ngenali bilih piyambakipun gadhah ratu ing ngatasipun, lajeng piyambakipun nyariosaken bab prejanjian langgeng, inggih punika prejanjian ingkang kalampahan kaliyan satunggal atus patang dasa sekawan ewu punika, sarana negesaken bilih umat prejanjian ing dinten-dinten pungkasan punika badhé gadhah pasucèning Allah wonten ing satengahipun salawas-lawasipun.

Kita wis nambahaké ing garis iku, pakaryané Yohanes ngukur Padaleman Suci ing taun 1844, mangkono minangka pralambang pangukuran pungkasan sing diwiwiti ing tanggal 11 September 2001. Pangukuran iku uga diandharaké déning Zakharia, kang nyakup yèn pangukuran mau kalakon nalika Gusti Allah sepisan manèh milih Yerusalem minangka kutha kanggo netepaké Asmané. Kita lagi nggambaraké sawijining pepindhan antarané unsur-unsur sing mbangun Padaleman Suci lan loro teken saka karajan lor lan kidul Israèl. Pakaryané Kristus ing nggandhèngaké Ketuhanané karo kamanungsané wong satus patang puluh papat èwu diwakili ing loro ramalan ngenani rong èwu limang atus rong puluh taun panyebaran sing ditibakaké marang karajan lor lan kidul, gegandhèngan karo ramalan rong èwu telung atus taun.

Kanggo ngidhentifikasi apa kang dilambangaké déning tongkat-tongkaté Ezekiel ing pakaryan Injil, diperlokaké pangerten dhasar bab Injil. Kristus nampani daging kita kang wis tiba sawisé patang èwu taun kalemahan warisan, kang diwarisaké marang Panjenengané lumantar Maryam. Minangka Tuladha kita, Panjenengané nduduhaké bilih kanthi nggunakaké karsané Panjenengané, supaya dipasrahaké marang karsané Sang Rama, kita bisa menang kaya Panjenengané menang, kanthi nggunakaké karsa kita ana ing sangisoring karsané Panjenengané. Karsa kita digunakaké, apa kanggo kabecikan utawa piala, ana ing otak kita, yaiku bèntènging jiwa.

“Murid sing kepéngin ngleksanakaké pagawean rong mangsa pasinaon dadi siji, aja kena diparengaké nindakaké karepé dhéwé ing prakara iki. Nganggo tanggung jawab nindakaké pagawean tikel pindho, tumrap akèh wong, tegesé meksa pikiran ngluwihi

watase, lan nglirwakaké olah raga jasmani sing trep. Ora lumrah manawa pikiran bisa nyekel lan nyerna panganing batin sing kebacut akèh, lan ngleboni pikiran kanthi kakehan pangan iku dosa sing padha gedhéné karo mbebani piranti pencernaan, tanpa maringi weteng mangsa kanggo leren. Otak iku bentengé manungsa kabèh, lan pakulinan mangan, ngagem busana, utawa turu sing kliru, mengaruhi otak, sarta ngalangi kasilé apa kang dikarepaké murid, yaiku tatanan disiplin pikiran sing becik. Saben péranganing badan sing ora dirumat kanthi prayoga bakal ngirim tandha cilakané marang otak. Kudu ana kasabaran lan ketekunan sing gedhé ing mulang para nom-noman bab carané njaga kaséhatané. Wong-wong mau kudu dadi wong sing paham tenanan ing prakara iki, supaya saben otot lan organ bisa dikuwataké lan didisiplin, satemah ing tumindak sengaja utawa ora sengaja, asil kaséhatan sing paling becik bisa kagayuh, lan otak dadi dikuataké kanggo nyangga aboting pasinaon.” Christian Education, 124.

Pakaryaning prejanjian langgeng iku kanggo nulis angger-anggering Allah ana ing ati lan ing pikiran kita, lan loro-loroné, yaiku ati lan pikiran kita, mapan ana ing “bèntènging nyawa kita,” yaiku otak kita.

“Pikiran lanang utawa wadon ora tumurun sajroning sakedheping mripat saka kasucèn lan kasalehan menyang kebejatan, karusakan, lan piala. Mbutuhake wektu kanggo ngowahi kang manungsa dadi kang ilahi, utawa ngasorake wong-wong sing kabentuk miturut gambaring Allah dadi kasar kaya kewan utawa satani. Kanthi nyawang kita dadi owah. Sanadyan kabentuk miturut gambaring Kang Nitahake, manungsa bisa mangkono anggane ndhidhik pikirane, nganti dosa sing biyèn disengiti dadi nyenengake tumrap dheweke. Nalika dheweke mandheg awas lan ndedonga, dheweke mandheg njaga bèntènging batin, yaiku ati, lan banjur melu tumindak dosa lan piala. Pikiran dadi rusak asor, lan ora bisa diangkat saka karusakan sajroning wektu pikiran iku lagi didhidhik supaya nguwasani daya moral lan intelektual lan ndadèkaké kabèh iku tundhuk marang hawa nepsu kang luwih kasar. Perang tanpa kendhat nglawan pikiran kadagingan kudu terus dijaga; lan kita kudu ditulungi déning pangaribawa panyucèn saka sih-rahmaté Allah, kang bakal narik pikiran munggah lan ndadèkaké pikiran kulina semadi marang prakara-prakara kang resik lan suci.” Adventist Home, 330.

“Pikiran,” “ati,” “otak” iku “bèntènging jiwa.” Bèntèng iku sawijining kubu pangayoman kang kudu dijaga supaya dosa aja nganti lumebu.

“Ing pandongané marang Sang Rama, Kristus maringi marang jagad iki sawijining piwulang kang kuduné kakethèk ing budi lan jiwa. ‘Iki urip langgeng,’ pangandikané, ‘yaiku supaya padha wanuh marang Paduka, siji-sijiné Gusti Allah kang sejati, lan marang Gusti Yésus Kristus, kang Paduka utus.’ Yokanan 17:3. Iki pendhidhikan kang sajati. Iki marakaké kakuwatan. Kawruh pengalaman bab Gusti Allah lan bab Gusti Yésus Kristus kang wis Panjenengané utus, ngowahi manungsa dadi gambaré Gusti Allah. Iki maringi marang manungsa pangwasané dhéwé, kanthi ndadèkaké saben dorongan lan hawa-nepsu saka kodrat kang asor tundhuk marang pangwasaning kakuwatan-kakuwatan budi kang luwih luhur. Iki ndadèkaké sing nduwèni dadi putrané

Gusti Allah lan ahli waris swarga. Iki nggawa dhèwèké mlebu ing pasrawungan karo budi Sang Tanpa Wates, lan mbukakaké marang dhèwèké kasugihaning pepanthaning jagad raya.” Christ’s Object Lessons, 114.

“Panguwasa sing luwih dhuwur” kudu digunakaké kanggo ngendhalèkaké lan nundhung ing panguwasané “dorongan lan hawa-nepsu saka kodrat sing luwih asor.” Panguwasa sing luwih dhuwur iku mapan ana ing batin, lan yaiku “pasamuwan karo pikirané Kang Tanpa Wates,” kang “ngowahi manungsa dadi gambaré Allah.” Ing wektu panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu, gambar kéwan iku kawangun ing siji golongan lan gambar Kristus ing golongan sijiné. Sing nglaksanakaké owah-owahan iku yaiku sesambunganing pikiran. Wong-wong sing nduwèni pikiran daging utawa kadonyan, kaya déné diandharaké déning Paulus, mbentuk gambaring daging—yaiku kéwan. Wong-wong sing wis nggayuh pikirané Kristus, mbentuk gambar Kristus. Janjiné prejanjian iku yaiku manawa kita bisa nggayuh pikirané Kristus nalika pertobatan, senjata kita kabèh lair kanthi pikiran kadagingan.

Padha nduwenana pikiran kang mangkono ana ing kowé, yaiku pikiran kang uga ana ing Sang Kristus Yesus: Panjenengané, senadyan ana ing wujudé Allah, ora nganggep kasamarataan karo Allah iku minangka barang kang kudu dicekel kanthi paksa; nanging Panjenengané wus ngorakaké sarirané dhéwé, njupuk wujudé abdi, lan dadi padha karo manungsa; sarta sawisé katemu ana ing kaanan minangka manungsa, Panjenengané ngasoraké sarirané dhéwé lan dadi mituhu nganti tekan pati, malah pati ana ing kayu salib. Filipi 2:5–8.

Kita kudu nduwèni pikirané Kristus ana ing kita, kaya pikiran iku uga ana ing Kristus, awit kita wus katitahaké miturut gambaré Panjenengané. Nanging kita ora nduwèni pikiran iku; kita nduwèni pikiran kadagingan, kang wus kapenggak ana ing sangisoré dosa.

Mulané saiki ora ana paukuman tumrap wong-wong kang ana ing sajroning Kristus Yésus, yaiku wong-wong kang lumaku ora manut daging, nanging manut Roh. Awit angger-anggering Rohing kauripan ana ing Kristus Yésus wis mardikakaké aku saka angger-anggering dosa lan pati. Sabab apa kang ora bisa katindakaké déning angger-anggering Torèt, merga Torèt iku tanpa daya lumantar daging, wis katindakaké déning Gusti Allah sarana ngutus Putrané piyambak ana ing rupaning daging kang dosa, lan merga dosa, banjur ngukum dosa ana ing daging; supaya kabeneraning angger-anggering Torèt bisa kalakon ana ing kita, kang lumaku ora manut daging, nanging manut Roh. Awit wong-wong kang manut daging iku ngarahaké pikirané marang prekara-prekaraning daging; nanging wong-wong kang manut Roh, marang prekara-prekaraning Roh. Sabab pikiran kang kadagingan iku pati; nanging pikiran kang karohanen iku urip lan tentrem-rahayu. Amarga pikiran kang kadagingan iku memungsuhan marang Gusti Allah; awit pikiran iku ora sumarah marang angger-anggering Gusti Allah, malah satemené iya ora bisa. Mulane wong-wong kang urip ana ing daging ora bisa ndadèkaké keparengé Gusti Allah. Nanging kowé padha ora urip ana ing daging, nanging ana ing Roh, manawa Rohing Gusti Allah dedalem ana ing kowé. Dene manawa ana wong kang ora nduwèni Roh Kristus, wong iku dudu

kagungané Panjenengané. Lan manawa Kristus ana ing kowé, badan iku mati merga dosa; nanging Roh iku urip merga kabeneran. Rum 8:1–10.

Dadi kagungane Roh iku urip, lan dadi kagungane daging iku pati. Daging iku kodrat kang asor, yaiku sumbering raos kita. Kodrat daging kang asor iku kudu dipréntah déning kodrat kang luwih luhur, lan iki kalakon lumantar pangginaning karsa kita ing sajroning pasrah marang Roh Suci. Pikiran daging kita kang luwih luhur bisa diowahi ing kéné lan saiki, nanging kodrat kita kang asor kudu ngenteni Rawuhe Kang Kaping Loro supaya kaowahan.

Loro tekené Ezekiel nélakaké sawijining teken sing digambaraké minangka plataran, lan teken iku tekan pungkasané ing taun 1798. Teken iku wis kapérang kanthi sampurna déning sèwu rong atus suwidak taun paganisme nginjak-injak bala tuan rumah, lan sèwu rong atus suwidak taun papalisme nginjak-injak bala tuan rumah. Teken iku ora nggambaraké panginjak-injakan marang pasucèné Allah, amarga pasucèné Allah mapan ana ing karajan sisih kidul. Bala tuan rumah sing diinjak-injak déning paganisme lan papalisme iku sawijining pasamuwan manungsa, nanging sajroning gegayutan karo karajan sisih kidul iku awak, lan karajan sisih kidul iku panggonan ing ngendi Allah milih masang endhas. Karajan sisih lor iku awak, karajan sisih kidul iku endhas.

Rong pérangan saka sèwu rong atus sawidak taun ing karajan sisih lor nggambaraké rong kecenderungan marang dosa kang béda-béda ana ing pasamuwaning badan, kaya dene kacethakaké déning kecenderungan warisan lan kecenderungan kang ditanem. Paganisme iku minangka pralambang kecenderungan dosa warisan ing pasamuwaning badan, lan panampané papalisme marang agama paganisme nggambaraké kecenderungan kang ditanem tumuju marang dosa. Ing loro-loroné, pasamuwaning badan ora bisa diowahi nganti Rawhipun kaping Kalih, mulané teken karajan sisih lor mung ngluwihi tekan taun 1798, lan nalika Yokanan didhawuhi ngukur Padaleman Suci, teken iku kudu ditinggalaké.

Tembung “konversi” ateges sawijining owah-owahan utawa pangowahan saka siji kaanan utawa kondisi menyang kaanan utawa kondisi liyane. Nalika Adam lan Hawa nglakoni dosa, dheweke “diowahi” saka kaanan asline, awit dheweke wus katitah sampurna, miturut gambaring Allah, kanthi kakuwatan-kakuwatan kang luwih luhur nguwasani kakuwatan-kakuwatan kang luwih asor. Nalika dheweke nglakoni dosa, dheweke “diowahi” dadi sawijining makluk kang ana ing kono kakuwatan-kakuwatan kang luwih asor njupuk kalungguhan nguwasani kakuwatan-kakuwatan kang luwih luhur. Kaanan iku diwarisake marang sakehe turunane.

Ing sesambetan profetik bab rong tekené Ezekiel, Gusti milih Yerusalem dadi sirah, kutha krajan panggonané Sang Prabu jumeneng. Iku wus katetepaké dadi kakuwatan kang luwih luhur. Ing pasemon bab rong teken iku, karajan kidul dadi kakuwatan kang luwih asor gegayutan karo karajan kang luwih luhur ing lor. Pamratobat kang dilambangaké nalika rong teken iku kudu digandhengaké, nuntut supaya karajan kidul dibalèkaké marang kalungguhane minangka sirah. Karajan iku kudu dipratobataké marang karajan lor, amarga nalika iku wus kagandheng karo ratu lor kang sejati, lan kasambung karo dhamparing

kratoning karajan lor kang sejati.

Amarga saka alesan iki, karajan sisih lor mung tekan taun 1798, lan Yohanes didhawuhi ninggal plataran njaba, kang mung tekan taun 1798. Karajan sisih kidul bakal digandhèngake karo tekené rong éwu telung atus taun nalika tekane malaékat katelu, nanging karajan sisih lor bakal rampung nalika panggabungan kaallahan lan kamanungsan kasampurnakaké ana ing sajroning loro ruangan Padaleman Suci kang banjur diukur déning Yohanes. Karajan sisih lor kagandhèng déning pranala patang puluh enem karo karajan sisih kidul, nalika tekane malaékat katelu, nanging ora kagandhèng kanthi langsung karo taun 1844, kaya dene karajan sisih kidul.

Kraton sisih kidul kagandhèng karo Padaleman Suci patang puluh nem taun, lan uga karo manunggaling kaallahan lan kamanungsan kang diwakili déning rong atus rong puluh taun. Kraton sisih lor ing taun 1798 nandhani dhasaring Padaleman Suci patang puluh nem taun, nanging ing kono iku rampung; awit minangka dhasar, iku nggambaraké daging kang wus kasandhang déning Kristus marang Sarirané piyambak, lan dagingé wus dipatèni wiwit saka madegé donya. Kabèh padaleman suci iku pralambang-pralambang kang bisa silih-gantos, lan dhasaring patang puluh nem taun ing 1798 nandhakaké daging kamanungsané, déné pungkasaning patang puluh nem taun iku ing 1844 nandhakaké Kaallahané.

Balatentara sing katindhès nganti taun 1798 kuwi dudu pasucèné Allah, sanadyan pasucèné Allah digambarake kaya dene katindhès sajrone mangsa iku, nanging panindhesan mau ditindakake ana ing karajan sisih kidul, ing papan Allah wis milih Yerusalem, kanggo mapanaké pasucèné lan asmane. Balatentara sing wis katindhès iku nglambangaké para bangsa liya, nglambangaké badan.

Nalika Adam lan Hawa nglakoni dosa, “pitu mangsa” saka pitung ewu taun kamanungsan katindhès déning dosa wiwit lumaku. Ing wektu iku, Sang Cempé kang kasembelèh wiwit dhasaring jagad maringi kulité cempé kanggo nutupi kawudhan kang dosa saka kamanungsan. Nalika pangindhèsan marang kamanungsan rampung ing taun 1798, Sang Cempé, kang dadi dhasar lan pangadeg saben pralambang pasucèn saka padaleman suci, kasembelèh manèh. Ana ing kono karajan lor, lan padaleman kamanungsan kang dipralambangaké ana ing jeroné, pungkasan.

Taun 1798 iku wektu nalika antikristus palsu dipatèni sawisé panjenengané maringi paseksèné sing asipat satanis sajrone telung taun setengah kenabian, kang diwiwiti nalika panjenengané nampa kakuwatan ing taun 538, sing sadurungé wus diprayogakaké déning telung puluh taun pambiyantu wiwit taun 508. Iku minangka palsuning satanis tumrap telung puluh taun panyawisané Kristus, kang diwiwiti nalika miyosé, kang dipungkasi ing wektu Panjenengané nampa kakuwatan, nalika Panjenengané kabaptis, lan sawisé iku Panjenengané maringi paseksèné sajrone telung taun setengah kanthi harfiah nganti Panjenengané tumeka ing titik nalika Sang Cempé sing dipatèni wiwit dhasaring jagad iki kasalib. Mangka kasampurnakaké prasetyanipun bilih sawisé Padaleman Suci dirubuhaké, Panjenengané bakal ngedegaké manèh sajrone telung dina.

Panjenenganipun piyambak ingkang badhé ngadegaké malih pasamuwaning badanipun, awit kuwasaning kaallahanipun ingkang ngrampungaké wungunipun saking pejah; sabab kaallahanipun boten pejah nalika panyaliban, nanging kamanungsanipun ingkang pejah wonten ing kayu salib, awit Gusti Allah mokal pejah.

“‘Aku iki patangen lan urip’ (Yokanan 11:25). Panjenengané kang wis ngandika, ‘Aku masrahaké nyawaku, supaya Aku bisa njupuké maneh’ (Yokanan 10:17), metu saka kubur tumuju marang urip kang ana ing Panjenengané piyambak. Kamanungsan mati; kaallahan ora mati. Ing kaallahané, Kristus kagungan panguwasa kanggo medhot sesambunganing pati. Panjenengané mratelakaké yèn Panjenengané kagungan urip ana ing Panjenengané piyambak kanggo nguripaké sapa waé kang dadi karsa-Nya.” Selected Messages, buku 1, 301.

Ing taun 1798, bait suci manungsa, yaiku wadya saka “karajan lor”, tumeka ing sawijining pungkasan, amarga minangka lambang saka kodrat ngandhap, iku ora bisa diowahi nganti tumeka ing wunguné wong mati nalika Rawhipun Kapindho. Nanging mangkono, iku ngenali dhasaring patang puluh nem taun nalika Kristus ngedegaké manèh bait suci kang bisa diowahi, kang dipralambangaké déning karajan kidul, yaiku lambang saka kakuwatan-kakuwatan kang luwih luhur saka batin, kang diowahi ing wektu iku uga nalika wong dosa kabeneraké.

“Ing dhuwur dhasar kang wus dipasang déning Sang Kristus piyambak, para rasul mbangun pasamuwaning Allah. Ing Kitab Suci, gambaran bab ngedegaké padaleman suci kerep digunakaké kanggo nerangaké pambangunan pasamuwan. Zakharia nyebut Kristus minangka Sang Tunas kang bakal mbangun padalemané Pangeran. Panjenengané ngandika bab para bangsa liya minangka wong-wong kang mèlu nulungi ing pakaryan iku: ‘Wong-wong sing adoh bakal padha teka lan mbangun ana ing padalemané Pangeran;’ lan Yesaya mratelakaké, ‘Para putrané wong manca bakal mbangun tembok-tembokmu.’ Zakharia 6:12, 15; Yesaya 60:10.

Babagan pambangunaning padaleman suci iki, Pétrus ngandika, “Marang Panjenengané nalika kowé padha sowan, minangka marang watu urip, sing satemené katampik déning manungsa, nanging kapilih déning Allah lan aji; kowé uga, minangka watu-watu urip, lagi kaedegaké dadi omah kasukman, dadi imamat suci, kanggo nyaosaké kurban-kurban kasukman, kang karsa ditampi déning Allah lumantar Gusti Yésus Kristus.” 1 Petrus 2:4, 5.

“Ing tambanging jagad wong Yahudi lan bangsa-bangsa liya, para rasul padha nyambut gawe, ngetokake watu-watu kanggo dilebokake ing ndhuwur dhasar. Ing layangé marang para pracaya ing Efesus, Paulus ngandika, ‘Saiki mulane kowé dudu wong manca lan wong asing manèh, nanging kanca sesukmané para suci lan dadi kulawargané Gusti Allah; lan wis katitahaké ana ing ndhuwur dhasaré para rasul lan para nabi, déné Kristus Yésus piyambak dadi Watu Pojok kang utama; ana ing Panjenengané iku kabèh bangunan kang kasusun trep bebarengan tuwuh dadi padaleman suci ana ing Gusti: ana ing Panjenengané kowé uga padha katitahaké bebarengan dadi papan padunungané

Gusti Allah lumantar Roh.’ Efesus 2:19–22.

Lan marang wong-wong Korinta panjenengané nulis: “Miturut sih-rahmaté Allah kang diparingaké marang aku, kaya tukang mbangun utama kang wicaksana, aku wis ngedegaké dhasar, lan wong liyané mbangun ana ing sandhuwuré. Nanging saben wong kudu ngati-ati kepriyé anggoné mbangun ana ing sandhuwuré. Awit ora ana wong kang bisa ngedegaké dhasar liya kajaba dhasar kang wus katetepaké, yaiku Yésus Kristus. Saiki manawa ana wong mbangun ana ing ndhuwur dhasar iki nganggo emas, salaka, watu aji, kayu, suket garing, damèn; pakaryané saben wong bakal katitahaké cetha; awit dina iku bakal nyatakaké, amarga bakal kawehyakaké lumantar geni; lan geni iku bakal nyoba pakaryané saben wong, kaya apa jinisé.” 1 Korinta 3:10–13.

“Para rasul padha mbangun ing dhuwuré dhasar kang mesthi, yaiku Sang Watu Karang Langgeng. Marang dhasar iki padha nggawa watu-watu kang padha ditatah saka jagad. Para tukang bangunan iku ora nyambut gawe tanpa alangan. Pakaryané dadi banget angèl marga saka panentangané para mungsuh Kristus. Wong-wong iku kudu ngadhepi kefanatikan, prasangka, lan sengité wong-wong kang padha mbangun ing dhuwuré dhasar palsu. Akeh wong kang nyambut gawe minangka para pambangun pasamuwan bisa dipadhakaké karo para pambangun témbok ing jamané Nehemia, kang bab iku katulisan mangkéné: ‘They which builded on the wall, and they that bare burdens, with those that laded, everyone with one of his hands wrought in the work, and with the other hand held a weapon.’ Nehemiah 4:17.” Kisah Para Rasul, 595, 596.

Kita badhé nerusaké pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

“Rubuhé manungsa ngebaki swarga kabèh kanthi kasangsaran. Donya sing wus katitahaké déning Allah dadi katibanan ing patraping ipat-ipat dosa lan dienggoni déning titah-titah sing wis kapesthèkaké tumuju marang sangsara lan pati. Katon ora ana dalan uwal tumrap wong-wong sing wis nerak angger-anggering Torèt. Para malaékat mandheg anggoné ngidungaké kidung pamuji. Ing sakuloné plataran-plataran swarga ana pangadhuh awit saka karusakan sing digawé déning dosa.”

“Putraning Allah, Panglimané swarga ingkang mulya, kaentas dening welas asih dhateng umat manungsa ingkang sampun tiba. Manahipun kagerakaken dening sih kadarman tanpa winates nalika kasusahaning jagad ingkang kasasar munggah wonten ing ngajengipun. Nanging sih ilahi sampun ngrancang satunggaling rancangan supados manungsa saged kapitulungan. Angger-anggering Allah ingkang sampun kapecah nuntut nyawaning tiyang dosa. Ing salumahing jagad raya, namung wonten Setunggal ingkang saged, nggentosi manungsa, nyembadani tuntutanipun. Awit angger-angger ilahi punika suci kados déné Allah piyambak, namung Setunggal ingkang sami kaliyan Allah ingkang saged damel pangruwating dosa tumrap panerakipun. Kejawi Kristus, boten wonten satunggal-tunggalipun ingkang saged nebus manungsa ingkang sampun tiba saking ipat-ipating angger-angger lan ngirid piyambakipun malih mlebet ing kasalarasan kaliyan Swarga. Kristus badhé nanggal piyambak kalepatan lan isinipun dosa—dosa ingkang mekak sanget wonten ing ngarsanipun Allah ingkang suci saéngga kedah misahaken Sang Rama lan Sang Putra. Kristus badhé ngantos dumugi ing paleburaning

kasangsaran kang paling jero kanggo ngluwari umat manungsa ingkang sampun karusak.”

“Ing ngarsanipun Sang Rama Panjenenganipun nyuwun kanthi temen tumrap pihakipun tiyang dosa, dene sakehing bala swarga ngentosi asilipun kanthi kakencenganing manah ingkang boten saged kaandharaken dening tembung. Dangu sanget lumampahipun rerembagan ingkang rahasia punika—‘pitutur karukunan’ (Zakharia 6:13) tumrap para putraning manungsa ingkang sampun tiba ing dosa. Rancangan karahayon sampun katetepaken sadèrèngipun nitahakening bumi; awit Kristus punika ‘Cempening Allah, ingkang sampun kasembelih wiwit dumadinipun jagad’ (Wahyu 13:8); nanging punika dados perjuangan, malah tumrap Sang Raja jagad raya, kanggé masrahaken Putranipun supados pejah kagem bangsa ingkang kaluputan. Nanging ‘Amarga Allah anggone ngasihi marang jagad iki mangkono gedhene, nganti masrahake Kang Putra ontang-anting, supaya saben wong kang pracaya marang Panjenengane aja nganti nemu karusakan, nanging nduwenana urip langgeng.’ Yokanan 3:16. Dhuh, saestu rahasianing panebusan! sih-katresnanipun Allah tumrap jagad ingkang boten ngasihi Panjenenganipun! Sinten ingkang saged mangertos jeroning katresnan punika, ingkang ‘nglangkungi sakehing kawruh’? Lumantar jaman-jaman tanpa wekasan, manah-manah langgeng, nalika ngupadi mangertos rahasianing katresnan ingkang boten kaselami punika, badhé kaéraman lan manembah.”

“Allah kapesthèkaké badhé kauningakén ana ing Kristus, ‘ngguyubaké jagad karo Panjenengané piyambak.’ 2 Korinta 5:19. Manungsa sampun dados mekaten asor déning dosa, saéngga boten saged tumrap piyambakipun piyambak rawuh malih ing karukunan kaliyan Panjenenganipun ingkang sipatipun kasucèn lan kabecikan. Nanging Kristus, sasampunipun nebus manungsa saking paukumaning angger-anggering Toret, saged maringaken kasektèn ilahi supados manunggal kaliyan upayaning manungsa. Mangkono, lumantar pamratobat dhateng Allah lan pracaya dhateng Kristus, para putraning Adam ingkang sampun tiba saged malih dados ‘para putraning Allah.’ 1 Yokanan 3:2.”
Patriarchs and Prophets, 63, 64.